

Arrest

nr. 100 092 van 28 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DIENI loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Azerbeidzjaans staatsburger van Joodse origine en afkomstig uit Baku. U bent gehuwd met E., een Azerbeidzjaans staatsburger van Azeri origine, met wie u twee kinderen heeft. In augustus 2011 stelde Z., de neef van uw vrouw, u voor om met hem mee te gaan naar een bijeenkomst waar je kon praten met een groep interessante mensen. U ging er driemaal met Z. heen. Na de derde bijeenkomst besepte u dat Z. een wahhabiet was en dat deze groep een radicale islamitische strekking aanhing o.l.v. H. M. die een aanslag aan het beramen was. U besloot niet meer

naar deze bijeenkomsten te gaan. Op 23/08/2011 kwam Z. bij u thuis langs terwijl u er niet was. Hij zei uw vrouw dat hij voor een week naar Dagestan moest en vroeg of hij een tas bij jullie thuis kon achterlaten. Uw vrouw stemde hiermee in. Op 25/08/2011 voerde de politie een huiszoeking uit. U werd meegenomen naar het politiebureau. De politie toonde u de inhoud van de tas, m.n. islamitische literatuur en tekeningen van een brug. U werd ervan verdacht een radicale moslim te zijn. U zei dat u er niets mee te maken had aangezien u joods bent. Na drie dagen werd u vrijgelaten. U diende een uitreisverbod te ondertekenen en de politie wou dat u als informant voor ze zou werken. Op 29/08/2011 belde Z. uw vrouw op. Hij zei dat ze wisten dat u een joodse spion was en dat M. de opdracht had gegeven om u te doden. Hij raadde uw vrouw aan met de kinderen het huis te verlaten en van u te scheiden. U vluchtte hierna met uw gezin naar een vriend. Op 01/09/2011 ging u wat spullen halen in jullie appartement. U werd er opgewacht door drie mannen en met een mes in de buikstreek gestoken. U herkende twee van de mannen als wahhabieten uit de groep van M. De burens hielpen u en contacteerden uw schoonbroer, die chirurg is. Hij kwam met een andere chirurg en u werd ter plaatste verzorgd. De volgende dag ontvluchtte u met uw gezin uw land van herkomst en kwam u naar België waar u op 09/09/2011 samen met uw vrouw E. T. (O.V. 6.874.093) een asielaanvraag indiende. Ondertussen heeft u vernomen dat de politie in september – oktober tweemaal bij uw schoonbroer en éénmaal bij uw moeder zijn komen vragen waar u was. In juli 2012 werd uw vrouw telefonisch bedreigd door enkele Azeri's. Ze zeiden dat u van joodse afkomst bent en dat ze diende te scheiden van u. Uw vrouw wou klacht indienen bij de politie van Seraing maar werd er niet geholpen. Begin augustus 2012 kwamen drie Azeri's waarvan er één gewapend was met een pistool, bij u thuis langs. Ze riepen u naar buiten en zeiden dat uw vrouw naar Baku moest terugkeren en van u diende te scheiden. Op 20/08/2012 werd jullie hond gestolen. Na 5 dagen belden de Azeri's u op. Ze zeiden dat ze nu de hond hadden maar dat ze de volgende keer een kind zouden ontvoeren. Uw vrouw kreeg tien dagen de tijd om terug te keren naar Baku. Uw vrouw ging bij kennissen in Brussel wonen maar werd ook daar door de Azeri's opgebeld en bedreigd. Op 15/09/2012 keerde uw vrouw met de kinderen naar Baku terug. U bent in het bezit van de volgende documenten: uw internationaal paspoort, identiteitskaart, twee geboorteaktes van u, de geboorteakte van uw vrouw, een Belgisch medisch attest, een attest betreffende uw hond, en een attest dat u bokslessen geeft.

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat uw verklaringen onaannemelijk en incoherent zijn waardoor u er niet in slaagt uw asielrelaas geloofwaardig te maken.

Zo verklaart u aanvankelijk (CGVS I dd. 22/02/2012 p. 3) dat sinds u in België verblijft de politie in september – oktober 2011 tweemaal bij uw schoonbroer en eenmaal bij uw moeder is langsgekomen om te vragen waar u bent; u stelt uitdrukkelijk dat er geen convocaties voor u zijn afgeleverd. Bij latere bevraging stelt u (CGVS II dd. 04/12/2012 p. 5) dat toen de politie in oktober 2011 eenmaal bij uw moeder langskwam ze haar een convocatie gaven, u verduidelijkt zelf en zegt dat uw moeder toen een document ontving als dat u verplicht was u aan te bieden bij de politie.

Wat betreft uw aanhouding bij de politie omdat u ervan verdacht werd een radicale moslim te zijn verklaart u aanvankelijk (CGVS I p. 9) dat ze u niet geloofden toen u zei dat u van joodse origine bent en dat ze u misschien zouden hebben geloofd indien u uw origine had kunnen aantonen. Bij latere bevraging stelt u (CGVS II p. 11-12) dat u de politie toen heeft kunnen overtuigen dat u van joodse komaf was omdat ze een eigen bestand hadden waarin ze dergelijke informatie konden nagaan.

Er dient eveneens te worden opgemerkt dat het bijzonder merkwaardig is dat u als een persoon van joodse origine zich zou inlaten met radicale moslims. Uw motivering dat u pas achteraf vernam dat Z., de neef van uw vrouw, en de groep rond M. die hij frequenteerde wahhabieten waren, is weinig aannemelijk. U stelt immers (CGVS II p. 9) dat Z. de laatste 2 à 3 jaar echt islamitisch was geworden, dat hij zijn baard liet staan en de typische kortere broek droeg. U ging driemaal met Z. naar een bijeenkomst van de groep van M. De eerste maal werd er over Allah en de islam gepraat en werd er gebeden. Tijdens de tweede bijeenkomst werd er gesproken dat ze een jihad dienden te ondernemen. Het is reeds zeer merkwaardig dat een persoon van joodse origine die niet praktiserend joods is maar wel zijn kinderen naar een joods centrum in Baku stuurde om ze een beetje een joodse opvoeding te geven en ze de joodse religie en tradities te laten beleven, zich na twee dergelijke bijeenkomsten nog zou inlaten met dergelijke aanhangers van de islam.

Tijdens de derde bijeenkomst werd er over de jihad gepraat en bleek dat ze een aanslag aan het beramen waren. U stopte toen met naar deze bijeenkomsten te gaan en lichtte uw vrouw in dat

haar neef een wahhabiet is. Kort hierna kwam Z. bij u thuis langs, zei aan uw vrouw dat hij voor een week naar Dagestan moest en vroeg of hij een tas bij jullie thuis kon achterlaten. Uw bewering dat u hier niets verdachts aan vond, is onaannemelijk. Zoals u zelf stelt (CGVS I p. 7-9; CGVS II p. 9-10) en zoals uit de informatie voorhanden op het CGVS waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd blijkt, is de Azerbeidzjaanse overheid heel gevoelig voor mogelijke islamitische radicalisering, is men bevreesd voor invloeden zoals het wahhabisme nabij de grens met de onrustige republiek Dagestan, en heeft ze de islamitische gemeenschap reeds meerdere restricties opgelegd en arrestaties verricht onder streng islamitische groeperingen, zodat redelijkerwijze van u verwacht mag worden dat u de nodige waakzaamheid aan de dag zou leggen toen de wahhabistische neef van uw vrouw, die betrokken was bij een islamitische groepering die een aanslag aan het beramen was, een tas bij jullie achterliet vooraleer hij naar Dagestan trok. Bij confrontatie met deze vaststellingen stelt u (CGVS II p. 10) dat u na uw deelname aan de drie bijeenkomsten van de groep van M. niet dacht dat het zo ernstig was en dat u pas toen de islamitische literatuur in de tas van Z. werd ontdekt beseftte dat het menens was. Gelet op uw verklaring dat de groep van M. een jihad wou ondernemen en dat ze een aanslag aan het beramen waren, is deze motivering compleet ongeloofwaardig.

U verklaart ook (CGVS II p. 11) dat toen na u was vrijgelaten bij de politie dat Z., de neef van uw vrouw, haar opbelde en haar aanmaande met de kinderen het huis te verlaten. U stelde toen expliciet dat de aanmaning enkel voor uw vrouw en kinderen gold en dat uw vrouw eveneens te horen had gekregen dat ze best van u zou scheiden en dat u wellicht zou worden gedood. In de door u bij de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal (vragenlijst p. 3) vermeldde u echter dat Z. toen zei dat uw vrouw, de kinderen en u zo vlug mogelijk het huis moesten verlaten. Bij confrontatie herhaalt u dat Z. uw vrouw toen de raad gaf de kinderen mee te nemen en te vluchten, waardoor enkel deze tegenstrijdigheid wordt bevestigd.

Wat betreft de problemen die u en uw vrouw kenden met enkele Azeri in België die eisten dat uw vrouw van u zou scheiden omwille van uw joodse origine, legt u eveneens onaannemelijke verklaringen af. Zo stelt u (CGVS II p. 2-3) dat toen uw vrouw in juli 2012 klacht wou indienen bij de politie van Seraing ze er niet geholpen werd omdat het maar problemen met landgenoten betrof en dat zij als vluchteling zelf een oplossing moest zoeken. U haalt deze weigering van de politie o.a. aan om te motiveren waarom, toen u hierna meer ernstige problemen met die Azeri mannen ondervond, geen beroep meer deed op de Belgische politiediensten. Indien u echter daadwerkelijk toen niet geholpen werd door de politie mag er redelijkerwijze verwacht worden dat u hiervan én van de nieuwe problemen (o.a. doodsb bedreiging met vuurwapen, bedreiging kinderen te ontvoeren) die u ondervond met deze Azeri, melding zou maken bij uw Belgische advocaat die sinds maart 2012 in uw asiëldossier tussenkamt. Uw motivering dat u na de bedreiging met een pistool begin augustus 2012 belde naar uw advocaat maar pas over twee weken een afspraak kreeg en geen tijd had om te wachten, is totaal onaannemelijk. Uit uw verklaringen (CGVS II p. 1) blijkt dat uw vrouw pas op 15/09/2012 België verliet en u aldus ruimschoots de tijd had om naar de afspraak met uw advocaat te gaan. Het is ook compleet absurd dat uw vrouw met jullie kinderen terugkeert naar Baku waar zij volgens uw verklaringen door radicale islamieten onder druk werd gezet om van u te scheiden terwijl zij omwille van soortgelijke problemen in België nalaat hier afdoende pogingen te ondernemen om bescherming te verkrijgen. Deze vaststelling ondermijnt de beweerde ernst van de door jullie aangehaalde vrees voor vervolging in Azerbeidzjan.

U verklaart verder (CGVS I p. 5; CGVS II p. 7) dat uw laatste beroepsuitoefening een souvenirwinkel betrof. U verklaart ook dat u vijf jaar geleden een café had maar dat deze niet winstgevend was en u na 5 à 6 maanden hiermee stopte. In de door u bij de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal (vragenlijst p. 2) meldt u echter dat u de laatste drie jaar een eigen café uitbaatte. Bij confrontatie stelt u dat men in Azerbeidzjan zijn plan moet trekken en dat u last heeft van stress, hetgeen echter geen verklaring biedt voor deze tegenstrijdige verklaring. Alhoewel deze vaststelling betreffende uw werkzaamheden in Azerbeidzjan los staat van de door u aangehaalde problemen die u er zou gekend hebben, is het bijzonder merkwaardig dat u dermate tegenstrijdig bent over uw beroepsactiviteiten en kan er enkel besloten worden dat u bepaalde informatie over uw persoonlijk leven in Azerbeidzjan voor mij wenst verborgen te houden en uw volledige medewerking niet wil geven aan de bevoegde asielinstanties die dienen te oordelen over uw aanvraag.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen (CGVS I p. 6-7) inzake jullie vluchtroute van Azerbeidzjan naar België. U verklaart dat jullie vanuit Belarus in een minibus naar België reisden. De passeur had voor jullie een vals internationaal paspoort

aangemaakt, u denkt dat het een Litouws paspoort was maar kan dit niet met zekerheid zeggen. U weet niet welke naam u volgens dit paspoort droeg noch of er een visum was in aangebracht. Er was geen afspraak gemaakt met de passeur wat u diende te zeggen tijdens een eventuele controle. Deze verklaringen zijn niet aannemelijk. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook ongeloofwaardig dat u geen informatie kan geven over jullie reisdocumenten. Gezien het risico op ernstige sancties voor de passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort document / (valse) paspoort dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u niet weet hoe u de grenscontroles passeerde en niet op de hoogte bent van de inhoud van het paspoort dat voor u was aangemaakt, niet geloofwaardig. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u een ander reisdocument bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een veilig verblijfsalternatief in een ander land, een eventueel door jullie verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop jullie uit het land vertrokken zijn, verborgen te houden. Ook betreffende de identiteitsdocumenten van uw vrouw legt u tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaart u aanvankelijk (CGVS I p. 5) dat uw vrouw net als u een internationaal Azerbeidzjaans paspoort heeft en dat dit document in Baku is achtergebleven. Bij latere bevraging stelt u (CGVS II p. 6) dat uw vrouw nooit een internationaal paspoort heeft gehad. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas als ook uw algehele oprechtheid komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en er bijgevolg in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. De door u neergelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw internationaal paspoort, identiteitskaart, twee geboorteaktes van u, de geboorteakte van uw vrouw, en het attest dat u bokslessen geeft, bevatten persoonsgegevens die niet worden betwist. Het Belgisch medisch attest vermeldt dat u een verwonding heeft gehad in de buikstreek maar levert geen informatie over de door u beweerde omstandigheden waarin u deze heeft opgelopen. Het attest betreffende uw hond toont niet aan dat uw hond werd ontvreemd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3 en 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsverplichting, het evenredigheidsbeginsel, de principes van een goede administratie, machtsoverschrijding en van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling en artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991) aan evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond

van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De verzoekende partij klaagt machtsoverschrijding in hoofde van verweerder aan. Een beslissing is slechts met machtsoverschrijding genomen wanneer ze steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven (RvS, nr. 7681 van 4 maart 1960; RvS, nr. 8094 van 30 september 1960; RvS, nr. 11.519 van 23 november 1965), hetgeen *in casu* manifest niet het geval is en evenmin in deze zin wordt toegelicht door de verzoekende partij.

Waar de verzoekende partij aanvoert het niet eens te zijn met de commissaris-generaal inzake het ontbreken van een begin van bewijs om de aannemelijkheid van het asielrelaas te sterken, wijst de Raad er op dat geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen een voldoende bewijs kunnen zijn, maar dat dit *in casu* niet het geval is.

Dat verzoeker zich niet bekommerd heeft met het verzamelen van documenten omdat men in zo'n geestestoestand waarbij iemand voor zijn veiligheid vreest, niet denkt dat het noodzakelijk is documenten mee te nemen, kan evenmin overtuigen. Dit betreft een loutere bewering die geen afbreuk kan doen aan de vaststelling dat verzoeker nog steeds in contact staat met zijn thuisland en aldus via deze weg bewijsstukken kan verkrijgen. Hij laat echter na deze op heden voor te leggen. De Raad merkt op dat, wanneer kan aangenomen worden dat verzoeker zijn relaas kan staven aan de hand van stukken – wat *in casu* het geval is gelet op zijn verklaringen (de overhandigde convocaties en hoorverslagen)

4 december 2012, p. 5; het reisverbod en het 'samenwerkingscontract' met de politie gehoorverslag 22 februari 2012, p. 9), aldus verwacht kan worden dat hiervan materieel bewijs bestaat – het gebrek aan enig document minstens een negatieve indicatie is voor de aannemelijkheid van verzoekers relaas.

De verzoekende partij parafraseert vervolgens uit de *UNHCR-Guidelines*, waarbij ze stelt dat de aanbreng van bewijs door de kandidaat-vluchteling beoordeeld moet worden op redelijke en proportionele wijze. Dat verzoeker enkel eraan dacht zijn vel te redden en dat er beoordeeld moest worden in functie van de reële mogelijkheden om bewijs te verzamelen. Ze voegt daar nog aan toe dat het aanbrengen van materieel bewijs geen vereiste is voor de aannemelijkheid van een asielrelaas.

Betreffende de aangevoerde schending van paragraaf 196 uit de proceduregids van UNHCR merkt de Raad op dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat (zie ook RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde naar zijn appartement geweest te zijn om '*nog wat spullen op te halen*', waardoor hij in de mogelijkheid was om documenten mee te nemen (gehoorverslag 4 februari 2012, p. 11). Los daarvan verwijst de Raad naar hetgeen hierboven reeds werd vermeld inzake het aanbrengen van documenten indien men nog contact heeft met familieleden en vrienden in het land van herkomst.

Hierna citeert de verzoekende partij de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet zonder op concrete wijze uiteen te zetten waarom verzoeker aan de voorwaarden van deze artikelen voldoet of argumenten aan te voeren.

Ook stelt de verzoekende partij dat zijn schoonbroer nooit een convocatie heeft gekregen, maar dat ze wel een convocatie bij zijn moeder hebben achtergelaten.

De Raad meent dat verzoeker hiermee de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing niet weerlegt, waar die de niet-aannemelijkheid van dit element uit verzoekers relaas uiteenzet: "*Zo verklaart u aanvankelijk (CGVS I dd. 22/02/2012 p. 3) dat sinds u in België verblijft de politie in september – oktober 2011 tweemaal bij uw schoonbroer en eenmaal bij uw moeder is langsgekomen om te vragen waar u bent; u stelt uitdrukkelijk dat er geen convocaties voor u zijn afgeleverd. Bij latere bevraging stelt u (CGVS II dd. 04/12/2012 p. 5) dat toen de politie in oktober 2011 eenmaal bij uw moeder langskwam ze haar een convocatie gaven, u verduidelijkt zelf en zegt dat uw moeder toen een document ontving als dat u verplicht was u aan te bieden bij de politie.*"

De verzoekende partij gaat bovendien niet akkoord met de stelling van de bestreden beslissing inzake de niet-aannemelijkheid van verzoekers vermeende banden met extremistische islamitische groeperingen wegens zijn joodse origine. De Azerbeidjaanse overheid zou zich niet bekommeren of verzoeker in werkelijkheid joods of moslim is. Dat godsdienst en de beweegredenen van de rebellen twee onafhankelijke dingen zijn. Verzoeker wijst erop dat artikel 48/3, § 5 van de vreemdelingenwet stelt dat het bij de beoordeling van de vrees er niet toe doet of de asielzoeker in werkelijkheid de kenmerken vertoont die aanleiding geven tot vervolging indien deze kenmerken hem door de actor van vervolging worden toegeschreven.

De Raad is van oordeel dat in de context van Azerbeidzjan godsdienst met name wahhabisme en de beweegredenen van de extremistische moslimgroepen wel degelijk met elkaar verbonden zijn (zie ook administratief dossier: Algemeen ambtsbericht, *Azerbeidzjan*, 23 mei 2012; OSW Centre for Eastern Studies, "*Baku concerned about an increase in activity by Islamic radicals*", 14 april 2010; UNHCR Refworld, "*Crackdown on Islamists in Azerbeidzjan*", 15 januari 2011). De verzoekende partij stelt met deze losse bewering de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal niet in een ander daglicht waardoor de Raad tot de aannemelijkheid van dit kernelement zou besluiten: "*Er dient eveneens te worden opgemerkt dat het bijzonder merkwaardig is dat u als een persoon van joodse origine zich zou inlaten met radicale moslims. Uw motivering dat u pas achteraf vernam dat Z., de neef van uw vrouw, en de groep rond M. die hij frequenteerde wahhabieten waren, is weinig aannemelijk. U stelt immers (CGVS II p. 9) dat Z. de laatste 2 à 3 jaar echt islamitisch was geworden, dat hij zijn baard liet staan en de typische kortere broek droeg. U ging driemaal met Z. naar een bijeenkomst van de groep van M. De eerste maal werd er over Allah en de islam gepraat en werd er gebeden. Tijdens de tweede bijeenkomst werd er gesproken dat ze een jihad dienden te ondernemen. Het is reeds zeer merkwaardig dat een persoon van joodse origine die niet praktiserend joods is maar wel zijn kinderen naar een joods centrum in Baku stuurde om ze een beetje een joodse opvoeding te geven en ze de*

joodse religie en tradities te laten beleven, zich na twee dergelijke bijeenkomsten nog zou inlaten met dergelijke aanhangers van de islam."

De verzoekende partij meent daarenboven dat de verklaringen van verzoeker wel degelijk aannemelijk zijn inzake de beweerde bijeenkomsten en de tas die achtergelaten werd in het huis van verzoeker door de neef van verzoekers vrouw. De verzoekende partij benadrukt dat verzoeker naar de bijeenkomsten werd gebracht door een familielid van zijn echtgenote waardoor verzoeker ook vertrouwen had in Z. Verzoeker zou niet direct beseft hebben dat het ging om een groep van 'rebellen' en toen hij het besepte, het te laat was. Dat hij tot drie maal toe naar een bijeenkomst ging en dat hij in staat is meer aanwijzingen te leveren over de opstandelingen.

Dat het feit dat verzoeker hoorde dat de groep een jihad wou ondernemen en een aanslag beramen, absoluut niet op zich voldoende is om hun gevaarlijkheid te bevestigen. Dat ze een groep zonder reële macht en actiemiddel kunnen zijn. Dat drie korte bijeenkomsten niet voldoende zijn om de groep te evalueren.

De Raad schaart zich achter de motieven van de bestreden beslissing en meent dat verzoeker niet overtuigt in zijn verklaringen inzake de bijeenkomsten van de wahhabieten en de niet aan de dag gelegde waakzaamheid toen Z. een tas bij verzoeker thuis achterliet: *"Tijdens de derde bijeenkomst werd er over de jihad gepraat en bleek dat ze een aanslag aan het beramen waren. U stopte toen met naar deze bijeenkomsten te gaan en lichtte uw vrouw in dat haar neef een wahhabiet is. Kort hierna kwam Z. bij u thuis langs, zei aan uw vrouw dat hij voor een week naar Dagestan moest en vroeg of hij een tas bij jullie thuis kon achterlaten. Uw bewering dat u hier niets verdachts aan vond, is onaannemelijk. Zoals u zelf stelt (CGVS I p. 7-9; CGVS II p. 9-10) en zoals uit de informatie voorhanden op het CGVS waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd blijkt, is de Azerbeidzjaanse overheid heel gevoelig voor mogelijke islamitische radicalisering, is men bevreesd voor invloeden zoals het wahhabisme nabij de grens met de onrustige republiek Dagestan, en heeft ze de islamitische gemeenschap reeds meerdere restricties opgelegd en arrestaties verricht onder streng islamitische groeperingen, zodat redelijkerwijze van u verwacht mag worden dat u de nodige waakzaamheid aan de dag zou leggen toen de wahhabitische neef van uw vrouw, die betrokken was bij een islamitische groepering die een aanslag aan het beramen was, een tas bij jullie achterliet vooraleer hij naar Dagestan trok. Bij confrontatie met deze vaststellingen stelt u (CGVS II p. 10) dat u na uw deelname aan de drie bijeenkomsten van de groep van M. niet dacht dat het zo ernstig was en dat u pas toen de islamitische literatuur in de tas van Z. werd ontdekt besepte dat het menens was. Gelet op uw verklaring dat de groep van M. een jihad wou ondernemen en dat ze een aanslag aan het beramen waren, is deze motivering compleet ongeloofwaardig."*

Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen tijdens het gehoor dat hij niet in staat was meer aanwijzingen te leveren over de daar aanwezige personen dan te vermelden dat zij zwarte kleding droegen, zij baarden hadden en kortere broeken droegen (gehoorverslag 22 februari 2012 p. 8).

Daarnaast is de Raad van oordeel dat de groep wahhabieten onder leiding van M. wel degelijk redelijkerwijze als gevaarlijk en daadkrachtig beschouwd kon worden door verzoeker, daar verzoeker zelf verklaarde tijdens het gehoor dat hij dacht dat ze gefinancierd werden door Iran (gehoorverslag 22 februari en 4 december 2012 p. 9), dat zij bij de 2^e bijeenkomst al over jihad spraken (gehoorverslag 4 december 2012 p. 10), en dat verzoeker op de 3^e bijeenkomst hoorde dat ze *iets "aan het beramen waren, ze waren niet tevreden over de politiek in het land, wilden met aanslagen tegen een brug zich verzetten"* (gehoorverslag 4 december 2012 p. 9).

De verzoekende partij betwist eveneens de tegenstrijdigheden tussen de vragenlijst bij Dienst Vreemdelingenzaken en het gehoorverslag door de commissaris-generaal. Ze stipt aan dat het gehoor op Dienst Vreemdelingenzaken dient om kort en kernachtig iemands asielrelaas te vermelden en dat er tijdens dat gehoor geen enkele neutrale persoon aanwezig is en het niet mogelijk is te weten of al wat verzoeker zei werd neergeschreven.

De vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft niet tot doel een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven met betrekking tot het asielrelaas van de verzoekende partij en is een summier samenvatting ervan. Het is dan ook aangewezen voorzichtig te zijn bij de vergelijking tussen deze summier samenvatting en het uitvoerige gehoor bij het Commissariaat-generaal.

Wat de afwezigheid van een neutraal persoon betreft tijdens dit gehoor, wijst de Raad er op dat de verzoekende partij nalaat enig wetsartikel of algemeen rechtsbeginsel aan te voeren dat de aanwezigheid van een neutraal persoon toelaat of verplicht maakt.

De Raad beschouwt de aangevoerde tegenstrijdigheid hieromtrent als een overtollig motief, dat echter geen afbreuk doet aan de overige vaststellingen die doen besluiten tot de niet-aannemelijkheid van het asielrelaas.

Waar in verzoekers betoog gesteld wordt dat er geen rekening wordt gehouden met de diverse neergelegde documenten die allerlei contextuele gegevens zouden bevatten, waaruit zou blijken dat verzoeker zou behoren tot een categorie die risico's loopt in geval van terugkeer, daar hij verdacht wordt van banden met de 'rebellensbeweging' te onderhouden, meent de Raad dat deze documenten (geboorteaktes, internationaal paspoort van verzoeker, identiteitskaart, medisch attest, attest van de boks club en het attest van de dierenarts inzake verzoekers hond) geen uitstaans hebben met verzoekers vervolgingsverhaal en derhalve niet kunnen bijdragen tot de aannemelijkheid van zijn asielrelaas.

Wat het medische attest betreft van 21 september 2011 waaruit blijkt dat verzoeker een litteken heeft van vijf centimeter op zijn buik heeft, meent de Raad dat dit geen bewijs is van zijn asielrelaas.

De bestreden beslissing stelde derhalve terecht vast dat: *"Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en er bijgevolg in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. De door u neergelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw internationaal paspoort, identiteitskaart, twee geboorteaktes van u, de geboorteakte van uw vrouw, en het attest dat u boks lessen geeft, bevatten persoonsgegevens die niet worden betwist. Het Belgisch medisch attest vermeldt dat u een verwonding heeft gehad in de buikstreek maar levert geen informatie over de door u beweerde omstandigheden waarin u deze heeft opgelopen. Het attest betreffende uw hond toont niet aan dat uw hond werd ontvreemd."*

Tot slot is de verzoekende partij van mening dat de vastgestelde onwaarschijnlijkheden en leemtes niet voldoende beslissend zijn om de aannemelijkheid van zijn relaas op dermate wijze te doen afbrokkelen. Ze stelt dat de vastgestelde niet-aannemelijkheid inzake zijn reisweg geen betrekking heeft op de elementen die de basis vormen van zijn vervolgingsvrees.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de motivering als geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de aannemelijkheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

De Raad meent dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS, nr. 165.484 van 4 december 2006).

Met betrekking tot de vaststellingen omtrent de afgelegde reisweg, meent de Raad dat het één van de elementen is waarin verzoeker niet overtuigt, maar dat deze negatieve indicatie verre van het enige element is waarop de bestreden beslissing besloten heeft tot de niet-aannemelijkheid van verzoekers asielrelaas.

De asielinstanties mogen trouwens van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over de door hem afgelegde reisroute.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van het evenredigheidsbeginsel. Het evenredigheidsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel is in onderhavige procedure niet aan de orde. Het komt immers de commissaris-generaal in zijn declaratoire opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Daarenboven zet de verzoekende partij deze beweerde schending op geen enkele manier uiteen zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Wat deze aangehaalde schending van de principes van een goede administratie betreft stelt de Raad vast dat verzoeker dit niet nader bepaalt. Krachtens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden

rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. Derhalve is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

2.2. De bewering van de verzoekende partij als zou de bestreden beslissing niet vermelden welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De verzoekende partij toont niet aan dat artikel 3 van het EVRM ruimer is dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

De aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM wordt echter niet op nuttige wijze uiteengezet door de verzoekende partij. De Raad stelt ook geen aannemelijke elementen vast die op in geval van een terugkeer naar het land van herkomst kunnen duiden een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen. De verzoekende partij kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS